

MARTHA WELLS

OIKULLINEN PROTOKOLLA

MURHABOTIN
PÄIVÄKIRJAT
3

SUOMENTANUT
MIKA KIVIMÄKI

HERTTA KUSTANNUS
HELSINKI

ENSIMMÄINEN LUKU

Minulla on mitä kehnoin onni bottikuljetusten kanssa.

Ensimmäinen botin kuljettama rahtialus oli sallinut minun matkustaa jäniksenä, kunhan se oli saanut vaihdossa mediakokoelmani: sillä ei ollut taka-ajatuksia, ja se oli niin keskittynyt töihinsä, että välillämme ei ollut juuri sen enempää viestintää kuin minkä tahansa rahtibotin kanssa. Olin viettänyt koko matkan omissa oloissani mediavarastoni kanssa, juuri niin kuin tykkään. Tuo reissu oli hemmotellut minut uskomaan, että kaikki bottikuljetukset olisivat samanlaisia.

Sitten kohdalleni osui Aivan Raivostuttava Tutkimuspaatti. Virallisesti ART oli ulkoavaruuden tutkimusala. Tuttavuutemme eri vaiheissa ART oli uhanut tappaa minut, katsellut kanssani suosikki-ohjelmiani, muokannut uusiksi ruumiini, tarjonnut erinomaista taktista tukea, puhunut minut ympäri esittämään paranneltua ihmisturvakonsulttia, pelastanut asiakkaitteni hengen ja siivonnut jälkeni, kun olin joutunut murhaamaan muutamia ihmisiä. (He olivat pahoja ihmisiä.) Kaipasin ARTia toden teolla.

Sitten tuli tämä kuljetusala.

Sekin oli botin ohjaama, ei miehistöä, mutta kyydissä oli matkustajia, enimmäkseen alimman tai kohtalaisen ammattitason tekniikkoja, tavallisia ja paranneltuja ihmisiä, jotka olivat matkalla transitasemilta määräaikaistalle sopimuskeikoilleen. Tilanne ei ollut minun kannaltani ihanteellinen, mutta tämä oli ainoa ala, joka oli matkalla oikeaan suuntaan.

Kuten kaikki bottirahtarit, jotka eivät olleet ART, se viesti mielikuvilla ja oli päästänyt minut kyytiin saatuaan vastineeksi kopion mediavalikoimastani. Koska matkustajaluettelo oli aluksen kanavalla ja siten muiden matkustajien käytettävissä,

pyysin alusta kirjaamaan minut mukaan matkan ajaksi siltä varalta, että joku tarkistaisi asian. Matkustajaluettelossa oli oma paikkansa ammattitiedoille ja heikkouden hetkenä menin kertomaan sille, että olin turvakonsultti.

Kuljetusalus päätti tämän tarkoittavan sitä, että se voisi käyttää minua aluksen turvapalveluna, ja alkoi hälyttää minua aina, kun matkustajien parissa esiintyi ongelmia. Minä idiootti aloin vastata kutsuihin. Ei, en itsekään tiedä, miksi. Ehkä siksi, että sitä varten minut oli rakennettu ja niin täytyi lukea orgaanisten osieni DNA:ssa. (Siellä pitäisi olla vika-koodi, joka tarkoittaisi: ”Kuulin pyyntösi, mutta päätin olla kuuntelematta.”)

Aluksi homma oli ollut aika helppoa. (”Jos vielä ahdistelet tuota naista, niin murskaan joka ainoan luun kämmenestäsi ja käsivarrestasi. Siihen menee noin tunti.”) Sitten tilanne oli muuttunut mutkikkaammaksi, kun jopa toisistaan pitävät matkustajat alkoivat tapella keskenään. Kulutin paljon aikaa (kallisarvoista aikaa, jonka olisin voinut kuluttaa katselemalla/lukemalla tallentamaani viihdemediää) toimimalla välittäjänä kiistoissa, joista en piitannut paskaakaan.

Nyt oli matkan viimeinen aikasykli, olimme kaikki onnistuneet pysymään jotenkuten hengissä, ja minä olin menossa ruokalaosastolle keskeyttämään taas uuden idiootti-ihmisten välisen tappelun.

Kuljetusaluksella ei ollut drooneja, mutta sillä oli rajallinen valikoima turvakameroita, joten tiesin kaikkien kapyysin/ruokalan alueella olijoiden sijainnin ennen kuin ovi liukui auki. Harpoin huoneen poikki, huutavista ihmisistä sekä kaatuneista pöydistä ja tuoleista muodostuneen sokkelon läpi, ja astuin kahden tappelupukarin väliin. Toinen oli napannut aseekseen ruokailuvälineen, mutta minä nappasin sen itselleni yhdellä näppärällä sormiäirti-repimättömällä väännöllä.

Voisi ehkä kuvitella, että kun henkilö, jonka tiedetään olevan turvakonsultti, tunkee paikalle ja riisuu toisen tappelijan aseista, se saisi kaikki lopettamaan ja arvioimaan uudelleen tekemisiään tässä muuttuneessa tilanteessa, mutta voi veljet, niin kuvitteleva olisi väärässä. Tappelijat perääntyivät hoiperrellen ja huudellen vieläkin hävyttömyyksiä toisilleen. Muut huoneessa lakkasivat huutelemasta hävyttömyyksiä tappelijoille ja alkoivat huutaa

minulle, kun kaikki yrittivät kertoa erilaiset versiot tapahtuneesta. Minä kiljaisin: ”Suut kiinni!”

(Yksi hyvä puoli parannellun ihmisturvakonsultin esittämisessä rakennetun SecUnitin sijasta on se, että silloin saa käskää ihmisiä sulkemaan suunsa.)

Kaikki sulkivat suunsa.

Sitten vieläkin huohottava Ayres sanoi: ”Konsultti Rin, luulin sinun sanoneen, ettet halua tulla tänne takaisin –”

Toinen tappelija, Elbik, osoitti dramaattisesti sormellaan. ”Konsultti Rin, hän sanoi aikovansa –”

Olin antanut kuljetusaluksen merkitä matkustajaluetteloon nimekseni Rin, vaikka olinkin käyttänyt RaviHyrälissa nimeä Eden. Olin aika varma, ettei RaviHyrälin transitaseman turvaväellä ollut mitään syytä yhdistää sitä nimeä yksityisellä sukukallalla tapahtuneisiin äkillisiin kuolemantapauksiin, ja vaikka olisikin, he eivät jahtaisi ketään toimivalta-alueensa ulkopuolelle ilman erillistä sopimusta. Oli kuitenkin tuntunut parhaalta vaihtaa nimeä.

Toiset paikalla olijat, jotka alkoivat nousta esiin pöytien ja hätäisesti pystytettyjen tuolibarrikadien takaa, yrittivät puuttua puheeseen, ja siitä seurasi lisää sormella osoittelua ja huutoa. Tämä oli tyypil-

listä. (Jos en olisi nähnyt viihdekanavilta lataamiani ohjelmia, olisin voinut kuvitella, että ainoa useimpien ihmisten tuntema viestintämuoto oli sormella osoittaminen ja huutaminen.)

Matkan objektiivinen 26 syklin kesto oli tuntunut subjektiivisesti vähintäänkin 230 syklin mittaiselta. Olin yrittänyt keksiä ihmisille muuta tekemistä. Olin kopioinut kaiken kuvallisen mediani kuljetusaluksen matkustajien käytössä olevaan järjestelmään, jotta he voisivat katsella sitä näyttöpinnoillaan, mikä sentään oli pitänyt pillityksen minimissä (sekä lasten että aikuisten kohdalla). Ja kieltämättä tappeleminen oli vähentynyt dramaattisesti sen jälkeen, kun ensi kerran painoin jonkun seinää vasten yhdellä kädellä ja kerroin selvät säännöt. (Sääntö numero yksi: älä koske turvakonsultti Riniin.) Kaikesta tästä huolimatta huomasin usein seisovani avuttomana kuuntelemassa, kun he valittivat ongelmistaan ja toinen toisistaan, eri yhtiöistä, jotka olivat kusseet heitä silmään (yllätys yllätys), sekä olemassaolosta noin yleisesti. Aivan, sitä oli tuskallista kuunnella.

Nyt minä sanoin: ”Ei kiinnosta.”

Kaikki sulkivat taas suunsa.